

Въ хамбаря Елеазаръ видѣ, че едно отъ кученцата си бѣ пѣхнало главата между две дѣски на пода и не можеше да се измѣкне. То скимтѣше, риташе, а майката ровѣше съ крака дѣскитѣ, гризѣше ги съ зѣби и жално лаеше, като поглеждаше къмъ човѣка.

Елеазаръ разбра какво се иска отъ него; вдигна едната дѣска и освободи кученцето. Дамка се спусна първо къмъ детето си, подуши го, а следъ това се хвърли къмъ освободителя, опрѣ предни крака на гърдитѣ му и отъ благодарностъ бързо го лизна по ржката и лицето.

Отъ тогава между тѣхъ се завърза най-трогателна дружба. Много капризното и разгалено куче изпълняваше всички заповѣди на своя приятель: събуваше мокритѣ му обувки, подаваше му тоягата и ржкавицитѣ, когато той се канѣше да излиза отъ кѣщи, криеше шапката на гостенина, когато забележеше, че стопанинътъ не иска да го пусне; изобщо държеше се като съвсемъ разумно същество.

Когато Дамка не бѣше впрегната въ шейната, тя бѣ винаги при Елеазаръ. Тя пазѣше неговата почивка: когато той спѣше, тя не пушаше никого въ стаята при него. При това тя не лаеше, а съ глава и крака изтласкваше отъ вратата дошлия.

Тя придружаваше своя другаръ навсѣде и разбираше всѣка негова дума, всѣко негово движение. Когато се случеше да направи пакостъ, напр. самоволно да вземе нѣкое парче месо, то следъ това тя много се срамуваше, приструваше се, че спи, прозѣваше се, въобще се чувствуваеше неловко и минаваше доста време, докато почне да се държи свободно.

Чувствителна бѣше извънредно много. Ето какво разказваше главниятъ началникъ на кучетата — Иванъ. Той отишелъ да обиколи Елеазара, който билъ доста боленъ. — „И ето, представете си, виждамъ при леглото му стои Дамка и плаче; и, знаете ли, чудно нѣщо: